
ÓVÁROSI REFORMÁTUSOK LAPJA

2025. március 9.

*Nekem az olyan böjt tetszik, amikor leoldod a bűnösen fölrakott bilincseket, kibontod a járom köteleit, szabadon bocsátod az elnyomottakat, és összetörsz minden jármot! Oszd meg kenyeredet az éhezővel, vidd be házádba a szegény bujdosókat, ha mezítelent látsz, ruházd fel, és ne zárkózz el testvéred elől!
(Ézsaiás 58:6-7)*

TARTALOMJEGYZÉK

Köszöntő	3
Konferenciai beszámoló	4
Imádság és elmélkedés	7
Hittanos diák versei	8
Vers a múltból	10
Hirdetések	

Szeretettel köszöntöm lapunk olvasóit!

Évente hatszor megjelenő újságunk megjelenési időpontja és tartalmi karaktere mindig valamilyen egyházi ünnephez kötődik: karácsony, böjt, húsvét, pünkösd, új kenyér, reformáció. Ez a számunk böjti. Mi is a böjt? A böjt az a vallásgyakorlat, amiben időlegesen, vagy végleg lemondunk valamilyen szokásunkról azért, hogy ez segítse a lelki fejlődésünket. Ez a szokás lehet bizonyos fajta étkezési szokáshoz köthető, mint például a húsevés, de akár lehet TV-böjt is, vagy okostelefon-böjt, vagy öltözködési böjt, stb.

Tudjuk jól, hogy a kevesebb sokszor több. A sok örömforrás között az isteni sajnos könnyen válhat csupán egynek a többi között és nem az első számúnak. A böjt viszont megtanít jobban megbecsülni az isteni értékeket. A böjt sorközösségvállalás is egyben azokkal, akiknek nehezebb a sorsuk. (Így olvassuk majd lapunkban az 1947. szilveszteri hadifogságból írt levelet!) Miközben van egy önreflektív jellegzetessége a böjtnak, aközben tulajdonképpen összeköti a böjtölőt az emberekkel és Istennel. Ez pedig nagyon jó dolog!

Összefoglalva azt mondhatjuk: Ha üres markunkba szeretnénk kérni az isteni áldásokat, akkor először legyen valóban üres!

Ami a gyülekezet elmúlt időszakát illeti: istentiszteleti alkalmainkon szépen megünnepelhattük nagykarácsonyt (dec.25.) és kiskarácsonyt (jan1.). Természetesen karácsony másodnapi úrvacsorai istentisztelet is volt tartva, valamint óévi istentisztelet is. Vízkereszt ünnepét január 6-án mi külön nem ünnepeljük (a keleti bölcsek látogatása, a kánai menyegző csodája és Jézus Jordán folyóban való megkeresztelése).

Az ökumenikus imahét (január 20-25.) idén is remekül sikerült, a gyülekezetek és

azok lelkipásztorai között a kapcsolatok példaértékűek, az együttlétek lélekemelőek voltak.

Szorgalmas gyülekezeti munkások sokat dolgoztak a templomkertben, munkájukat köszönjük, és kérjük, aki szeretne nekik segíteni, az jelezze ezt nálam!

Február 22-én egy igazán szépen sikerült egyházmegyei presbiteri konferencia volt tartva Neszmélyen. Gyülekezetünkől öten mentünk rá.

Gondnokasszonyunk költözése (Tarjánban vettek maguknak házat) egy kicsit megijesztett minket, hogy mennyire tud majd ezután közöttünk lenni és dolgozni, de az első két hónap után boldogan állapíthattuk meg: ugyanúgy, mint eddig. Köszönjük szépen.

Sajnos több gyülekezeti tagunk is elveszítette az elmúlt két hónapban szereteteit. Nekik és családjuknak Isten vigasztalását kívánjuk!

Hamar László lp.

Tellerné H. Ágnes:

„KÖZÖNSÉGBŐL KÖZÖSSÉGGÉ A PRESBITERI SZOLGÁLATBAN”

- Egyházmegyei Presbiteri Konferencia,

amelynek megrendezésére 2025. február 25-én került sor a Neszmélyi Általános Iskolában. Köszönet illeti a tatai gyülekezetet, mert az ő tulajdonukba került az iskola és helyet biztosítottak a konferenciának. Gyülekezetünk tiszteletes úrral együtt 5 fővel jelent meg az alkalmon. A megnyitón áhítattal szolgált **Szabó J. Róbert** a Veszprémi Református Egyházmegye esperese. A köszöntéseket és a moderátori teendőket **Nagy Attila Ákos** – neszmélyi helyettes lelkipásztor, szőnyi lelkipásztor látta el. A megnyitó beszédet **dr. Balogh Zoltán** - nem a volt zsinati elnök, hanem az egyházmegye gondnoka tartotta meg. Visszatérve esperes úr áhítatára: több kérdése között elhangzott a legfontosabb: **„Hogyan lesz a közönségből közösség”? Elmondta: az egyházi élet egyik sajátossága, hogy a benne részt vevők eleinte hosszabb vagy rövidebb ideig két táborra szoktak szakadni. Ugyanúgy, mint általában egy focimeccsen, vagy egy színházi előadáson. A pályán többé-kevésbé összeszokott közösségeként játszik a csapat. A közönség a partvonalon kívülről figyel, ki hogyan, mit csinál és sokszor hangot is adva bekiabálással tudatják véleményüket. Vagy vegyük a színházat. Ha a színészek hitelesen alakítják a megformálni kívánt karaktert, a közönség elismeréssel tapsol. Ha**

nem, akkor nem, sőt lehet, hogy az előadás vége előtt haza is mennek.

A feltett kérdésre szinte megadta a választ **Győri-Daniné Tóth Anett** missziói előadó, Balatonszabadi lelkipásztor. Szerintem előadásának fő mondanivalója az volt: Ha valóban tiszta hittel, sok-sok imádsággal és ugyanannyi munkával - olykor vizualizálva a hön áhított dolgokra - , kérjük az Istent, előbb-utóbb megadja nekünk („...kérjétek, és adatik ...Mt.7./7.)” Ó sok éve került szolgálati helyére, ahol egy tradicionális gyülekezet várta. Azonnal eszembe jutott Kiliti. Én is egy tradicionális gyülekezetbe kerültem. Amikor az első úrvacsorás istentiszteleten baloldali padsorban ültem le, és kimentem az előttem lévő házaspár után, kb. 3m-re a tiszteletes úrtól, félhangosan rám szólt egy nőtestvér: „maga nem mehet még!”. Földbe gyökerezett a lábam, nem tudtam másodpercekig megmozdulni, csak álltam középen, mint a Bálám számara. A tiszteletes integetve szólt: „jöjjön csak nyugodtan”. Az alkalom után kiderült, ottani szokás szerint baloldalra nem ülhetnek a nők egyedül, csak házaspárjukkal – ha van, és a baloldal megy először úrvacsorázni. Még tájékoztattak több szokásról is. Úgy, hogy egy tradicionális gyülekezetbe kerülni a lelkipásztoroknak, néha nem kis kihívás!

Főleg, miután azzal fogadták: „itt nincs semmi, és nem is lesz.” Volt viszont a templomon sok helyen beázott tető és rossz nyílászárók. (Emlékeztek? Mennyit kuncsorogott gondnoknőnk és tiszteletes urunk, hogy legyen pénz végre a tetőnkre és az ablakok cseréjére?!...) A parókián penészes rothadó falak fogadták. Templomba alig jártak, akik jártak annak fele sem fizetett egyházfenntartói járulékot. És, mint tudjátok: a *nem missziós gyülekezetek* pályázati pénzekből és adományokból – amelyek az utóbbi időben mindenhol megcsappantak - fizetnek mindent. Nem volt hely az ifjúságnak sem. A gyülekezet sokáig kívülről nézte csak a történéseket. A lelkesítő rengeteg munka és utánajárás után eljutott addig, hogy feltette magának és férjének a kérdést – aki lelkileg, fizikailag és szellemi munkával is támogatta mindig -, „biztos, hogy ide kellett nekünk jönni?” Azért végtelen szorgalommal és türelemmel folytatta a munkát és a különböző hivatalokban és családoknál a „kilincseléseket”. Végül, több év eltelte után a kitartás, a sok imádság, rendíthetetlen hite és víziója meghozta gyümölcsét. Egyszer csak beállított egy asztalos sok léccel. „Hol van, amit javítani kell?” - kérdezte. És ekkor történt a gátszakadás. Isten megtette a csodát. A híveknek és presbitereknek megváltoztatta a dolgokhoz való hozzáállását. Mára már megsokasodtak, létszámban és lelkiségben is. Van szép templom, rendezett parókia. A gyermekeknek és a fiataloknak is van közösségi hely. A befizetésekkel sincs túl nagy gond, leszámítva az inflációt. Igaz, férjével nagy árat fizettek érte, hogy hosszú ideig a gyülekezet építését tette az első helyre: elveszítettek egy babát. Ezeknél a szavaknál minden nő szíve összeszorult és a férfiak zömének is.... De, mi tudjuk, hogy mindennek ára van. Értünk is megfizette Jézus a legnagyobb árat. Végül Isten áldása, a gyermekáldás tekintetében sem kerülte el őket. Ma már igazi nagy családosok lettek és aktualitását veszítette a régebben oly keserűen feltett kérdés. Hálásak, hogy a tiszteletes asszony szolgálati helyén összekovácsolódott egy igazi **közösség**.

Az ezt követő második előadásban **Karsay Eszter** lelkész, lelkigondozó kihangsúlyozta, hogy legyünk büszkék a wittenbergi templom ajtóra 1517-ben Luther által kiszegezett 95 pontra, és arra is, hogy a tordai országgyűlésen 1568-ban **mi** mondtuk ki a világon először a vallásszabadságot. Tőle tudtam meg, hogy az Alföldön vannak a reformátusok által szinte teljesen lefedett városok. Pl. Debrecen, Gyula, Nyíregyháza, Sárospatak (tudom ez utóbbi nem Alföld!). A Dunántúlon már nagy a szóródás. Elmondta azt is, hogy 1949-ig természetes volt valamilyen felekezethez való tartozás. Ezt követően az ateizmus kora megindította a református lelkek csökkenését. Sajnos ez a csökkenés a mai napig tart.

A témából adódóan nyilván minden elhangzott előadás átfedéseket is tartalmazott. „Ki legyen presbiter? Mi a dolga a presbiternek? Milyen a jó presbiter - kérdezte Karsay Eszter. Presbiter az legyen, aki érzi Isten elhívását. A gyülekezet demokratikusan megválasztja és képes is a feladatok ellátására, valamint el is vállalja. Sajnos vannak olyanok, akik szinte beleszületnek, s

„kikövetelik” maguknak, mondván: az ük-, a déd-, a nagypapa is presbiter volt. Megígérik, hogy minden istentiszteleten ott lesznek, rendszeresen úrvacsoráznak, részt vesznek a megbeszéléseken, segítik a tiszteletes munkáját és elvégzik a rájuk bízott feladato(ka)t. De nem tudják őket megbízni semmivel, és nem is csinálnak semmit, hiszen az ünnepek kivételével még istentiszteletre sem járnak nagyon. Ők díszpintyek és nem presbiterek - mondta Karsai Eszter. Nem szabad ebbe a csapdába egyetlen gyülekezetnek sem beleesni. Nemet kell mondani, hiszen ez nem öröklődik, mint a királyság! Ez munkát és példamutató életvitelt követel, és a feleségeknek, ill. a női presbiterek férjeinek is feddhetetlennek kell lenniük. A jó presbiter jól sáfárkodik az egyház ingó-és ingatlan vagyonával és mindennel, ami összefügg Isten országának építésével. Empatikusnak is kell lennie, hogy szót értsen minden gyülekezeti taggal, és még sorolhatnám az elhangzottakat, de nem teszem, a kiscsoportos foglalkozásról szeretnék egy pár szót ejteni.

Az igényes meghívónkon volt egy dávid csillag, ebben egy szám, ez a szám jelentette, hogy melyik csoportba fog az ember tartozni. Én a 2-esbe kerültem „hazai csoportvezető”-höz, Hamar László tiszteletes úrhoz. Összesen 8 csoport volt. Mi 14-15-en voltunk. 5 általános kérdést kellett megválaszolni. Ezt szerencsénkre tiszteletes úr átfogalmazta 3 másikra, ezért sokkal mélyebben tudtunk elmerülni a témákban. **1.-** Mit ad nekem az, hogy református vagyok? **2.-** Mit adok én azzal, hogy református presbiter vagyok? **3.-** Mit ad a gyülekezetem nekem, mint presbiternek?

Mindenki hozzászólt, és a teljesség igénye nélkül – helyszűke miatt – csak pár választ írok. **1-re:** Hitet, reménységet, belső tartást, egységélményt, zsinórmértéket, stb. **2.-re:** SZJ--ból (aki dolg.) 1 %-ot, munkát, hirdetem az evangéliumot (megfelelően), ahol csak lehet, népszerűsítem az alkalmakat. **3-ra:** Felelősséget, lehetőséget, hogy többet tegyek Isten országáért és gyülekezetemért. Szeretetet, **közösséget**, lehetőséget a minőségi igehallgatásra, betegség esetén látogatottságot, segítséget Isten parancsa szerinti életre.

Mennyei Atyám - a Jézus Krisztusban!

Köszönöm, hogy leborulhatok szent színed előtt, dicsőíthetlek, hálás szívvel lehetek, és bátran, hittel kérhetek tőled!

Most kiöntöm előtted a szívemet. Eléd tárom minden fájdalmamat, szomorúságom, haragom és értetlenségem.

Egyedül te tudsz megvigasztalni engem, ezért mindezeket átadom neked!

Kérlek, tölts be engem Szentlelked által békességgel, és minden értelmet meghaladó örömmel.

Uram! Vallom, hogy nálad megvan minden kérdésemre a válasz. Elhiszem, tapasztalom, hogy számon tartasz – tenyereden hordozol – és csodálatos terved van velem, az életemmel. Segíts, kérlek, mutasd, hogy merre induljak. Mibe kell, hogy beleássam magam teljes szívvel!

Mutasd meg nekem azt, amiért égnie kell szívemnek!

Nem akarom értelmetlen tevékenységekbe ölni a tőled kapott értékes időmet és erőmet!

Uram! A te útmutatásod szerint szeretnék élni minden nap!

Szüntelen hálás a szívem családomért. Kérlek, tartsd őket kegyelmedben, adj időt, hogy sokáig szerethessem őket!

Add, kérlek, részesülhessek szeretett gyülekezetem alkalmaiban! Uram! Engedd, hogy hadd legyek kedved szerint élő és szolgáló gyermeked!

Köszönöm, Uram, hogy az Úr Jézus kegyelmében meghallgatod imám!

Áldalak, magasztallak, köszönöm!

Ámen!

Szeretettel: Bolláné Éva

Akinek nincs ideje a mozgásra, annak lesz ideje a betegeskedésre.

Mozgásban az élet!

„Minden keserűség, indulat, harag, kiabálás, és istenkáromlás legyen távol tőletek, minden gonoszsággal együtt.” (Efézus 4:31.)

A keserűségtől, a betegségtől való szabadság egy döntés, nem pedig érzés, és nem is igényel érzelmi választ.

Ha hiszünk Isten igéjének, és eldöntjük, hogy engedelmeskedünk neki, az mindig sikert eredményez, ami ebben az esetben azt jelenti, hogy nem a változékony hangulatod fog irányítani, hanem te fogod irányítani a gyeplőt – a döntés a te agyadban dől el. Nem fognak leuralni negatív érzelmeid, hanem te fogsz uralkodni az életedben.

Bolláné Éva

A versek **Barkaszi Kamilla**, 7. osztályos hittanosunk saját művei!

Valaki majd beszél helyettünk

A mi templomunk télen ragyog,
Szenteste fénye sok szívet megfog.
A harang hangja szól, mint tiszta gyermek
ének,
A falu házaiból aprón gyúlnak a kis
házakból a fények!
A fiatalok gyúlnak a templom körül,
Múlt és jövő, mind egy helyen perdül
A csillagok fénye, mint üzenet,
Ha vigyázunk rá új csoda születhet!
Hirdeti a Szentírás, hogy meg ne feledjük,
A szeretet a hit a remény csak addig nehéz,
amíg el nem kezdjük!
Ha háború dúl, ha világ elfordul,
A szeretet ereje talán az, ami mindig
megújul.

Ne hagyjátok el az ősi hagyományt,
Nem számít, ha az csak némi foszlány.
Tartsátok meg a lelki örökséget!
Higgyétek el, a hit felválthatja a sötétséget
A templom falai közt éljenek a szép
szavak,
Ha kapok szeretet létfontosságú, hogy én is
adjak!
A háború sötétje ne vegye el a fényt,
Írjatok mesét, verset, s regényt!
A szenteste fénye utat mutat, mint régen.
Legyen értéke annak, hogy szenteste
megjelent az a csillag az égen
Őrizzük meg a templom tiszta csendjét,
Erőd az van! Segíts meg hát egy gyengét!
A jövő reményét, amit most épp mi
teremtünk
Ha más nem is, akkor a templom fala
beszél majd helyettünk.

Gyertya

Gyertya fényében megálmodni a csodát!
Gyertya mellett az ember elfeledi minden gondját!
A lángja oly megnyugtató számomra,
Dobban egyet a szívem, ha egy gyertya kap lángokra!
Gyertyát ne csak azért gyújtsatok, mert gyászoltok!
Csak gyújtsátok meg! Ezt kell látnotok.
A fénye a sötétből kivezet!
De mellette az ember nyugodtan nem pihenhet!
Ha elalszol, bizony meglesz a böjtje,
Mert lehet, hogy felébredsz a mennyei csöndre!
Egy cseppnyi lángból fakadó végzet!
Ha akarjuk, ha nem. Volt, nincs élet!
A lángok fölött a test feladja a harcát!
És akkor majd érted, miattad gyújtanak gyertyát!

Rózsa

Szép, piros és tövises...
Pirosas színe igen csak érdekes.
De mi haszna?
Ha a gyökerei be vannak fagyva?
Elnézem, míg le nem hull a szírom,
De nem kell ide rózsa, azt is elnézegetem, ha csak forog a malom...
Búza között egy rózsaszál,
Értékessé válik, érdekesebb sokaknál!
Tökéletes volt, rajzolni nem lehetne szebbet!
Csak ültem, nézegettem, nem érzékeltem a percet!
Sajnáltam otthagyni... mi van, ha másnapra már nem lesz itt?
Leszakítottam... Mi volt ez, ami engem erre rávitt?
Elraktam jó helyre, bánkódtam érte!
Ez a rózsaszál azt a búza közti életet csak úgy kérte!
Majd elültettem.
Ismét ostoba vagyok, mert a gyökeret róla eltüntettem...
Öntöztem, ápoltam azt hittem hiába...
De szép lett és most nálad tündököl egy csodaszép vázába!

Az Istenről!

Néha-néha meg megállok s csendben kiabálok,
A fejemben minden mesét kitalálok.
Az Úr figyel-e reám? Elhallatszódik odáig az imám?
Vagy hangosabban kéne mondanom?
Talán minden vasárnap templomban kéne áldanom?
Énekszóban dicsérjem őt?
És segítek hozzá minden félőt?
Vagy talán csak elég, ha köztünk marad?
Elég, ha csak magamban szívem imára fakad?
Nem kérdezek többet, minek?
Elég, ha csak a hozzá közelebb vezető úton megyek!
Bízom benne, hogy fogja a kezem!
Hisz Ő, csak Ő egyedül van mindig velem!
Uram egyszerűen annyit mondok,
Hálás vagyok, hogy gyermeked vagyok.

1947. Szilveszterén

Valahol arra, nyugatra, messze...
Mostani hazánktól sok ezer méterre
Gyűlnek a fények. Lányok és legények
Vig táncra perdülnek.
Mámorit a tangó, szédít a keringő.
Gyöngyözve foly a bor és durrán a pezsgő...
Véres harcok helyett fehér asztal mellett
Most Szilvesztert ülnek.

De hát ez nem lehet! Ugyan mit beszélek?
Nem ilyen mindenütt ma este az élet
Szemem véletlenül a régmúltba tévedt -
Egészen mást látok...
Be van függönyözve az a két nagy ablak,
Melyben a virágok sohasem hervadnak.
Néma a zongora, nincs varázs fuvola...
Egész mást hallok.

Látom deres hajji drága jó apámat,
Csak szeretni tudó jó édesanyámat.
Látom a nővérem, vérébeli testvérem
Cserépkályha mellett.
Hallom a hangjaikat, remegő szavukat,
Hallom visszafojtott hisz yokogásukat,
Amint komor csendben emlegétnek engem,
Hát Laci hol lehet?

*S nagyváros zajában, a nagy éjtszakában
 Kilencszáznegyvenhét végső órájában
 Mikor a hópeltyhek puha, fehér leplét
 Raknak az utcára,
 Meghitt szent magányban, szívének lázában
 Földönélő angyal, fennszökögő hanggal
 Hallatja könnyeit, mint drága gyöngyeit
 Bánatos arcára.*

*Az ő Szilvesztere már harmadik éve
 Nem épült programra, táncra és zenére.
 Mulatózók vágya és bohémek álma
 Előtte nem lebeg.
 Imádságos lelke, a szeretet rabja.
 Szentek büszségát százszor meghaladja
 Angyali zolozsma szívének harangja
 Kongat új énekét.*

*„Mindenható Isten, elhagyottak Atyja!
 Tudjuk, hogy jóságod szavunk meghallgatja.
 Könyörülj mi rajtunk, veszve ne maradjunk
 Könnyeink tengerébe.
 Tudjuk: a kínosnak büntetés a bére.
 Hajtottuk fejünket hosszú vezeklésre,
 Nagy – nagy szenvedésünk, mélybe merülésünk
 Elégeld meg végre.*

Megváltó Krisztusom kötözd be selemét,
 Gyógyító kezeddal ölelj át engemet,
 Halld meg vérező szívem jajt dobbanó szavát,
 Hozd haza a hitvest, gyermeket és apát.
 Új évek hajnalán bocsásd meg a múltat
 S add vissza nekünk a fogolymagyarokat.
 Hogy ha rabságunkat büntetésnek szántad,
 Fordítsd rájuk most már irgalmas orcádat.
 Megbűnhödték százszor a múltat s jövődöt,
 Ó adj egyszer végre boldog új esztendőöt!

1947. dec. 31.

Tóth László

Балаклава

Крым Мот Ласло

Édesapám, Tóth László 1944. márc. 31-én került orosz hadifogságba, a Krím-félszigetre, Balaklavába, onnan írta ezt a versét 1947. szilveszterén.

Kossela Béláné Zsóka

Hirdetések

Egyházmegyei hitmélyítő konferencia Balatonfüreden

2025. április 7-10-ig 45.000 Ft-os költséggel szeretettel várják az érdeklődőket a szervezők. A téma: Hit és hitvallás (A Niceai hitvallás 1700. évfordulóján.) A részvételi szándékot minél hamarabb kérjük jelezni a lelkipásztornál!

Templomi-és templomkerti munkák

Köszönetet mondunk azoknak a testvéreknek, akik az elmúlt hónapokban segítettek a templom- vagy a templomkert szebbé tételében!

Gyülekezeti alkalmaink időpontja:

Minden vasárnap 10 órakor istentisztelet, alatta gyermekistentisztelet.

Minden hónap első vasárnapján 10 órakor úrvacsorai istentisztelet.

Minden hónap második vasárnapján 10 órakor imaközösséggel kezdődő istentisztelet.

Minden hónap utolsó vasárnapján kárpátaljai-jellegű istentisztelet.

Minden héten, pénteken 16³⁰ -kor a Megyei Könyvtárban iszákosmentő missziói alkalom (Magyar Kékkereszt Egyesület).

Az egyházfenntartói járulék javasolt évi összege minimum 24.000 Ft a presbitérium határozata alapján.

Aki eljönne istentiszteleteinkre, de ehhez autóval rendelkező hittestvér személy-szállítását kéri, az jelezze ezt a lelkésznél!

Istentiszteleteinken van lehetőség mindenkinek a saját szavaival bizonyítást tennie, vagy imádkoznia, vagy verset mondania, de kérjük, ezt az igényét előre jelezze a lelkésznél!

Elérhetőségeink:

Cím: Tatabánya-Óvárosi Református Egyház. Tatabánya, Május 1. park.

Telefon: +36-34/331-042, vagy +36-30/632-4596.

Lelkész: Hamar László.

Főgondnok: Proklné Sömjén Mária. Tel: +36-30/632-4597.

Bankszámlaszám: HU2210400913-00010114-00000005.

Alapítványi számlaszám: „Hálaadás Bányásztemplom” Alapítvány:

HU1710400913-49575654-51481019.

Ezúton is szeretnénk megköszönni a szerkesztőségbe küldött írásokat. Kérjük a kedves gyülekezeti tagokat, hogy akinek saját, vagy ajánlott témája van, amit szeretne viszont látni újságunkban, juttassa el az újság szerkesztőinek. Igyekezünk minden témát megjelentetni minél előbb. E-mail cím: hamarlacipap@gmail.com, gyevigabor2@gmail.com

Tatabánya Óvárosi Református Gyülekezet kiadványa

Felelős kiadó: Hamar László lelkész

Főszerkesztő: Hamar László

Tördelő szerkesztő: Gyevi Gábor

A szerkesztőség címe:

2800 Tatabánya, Május 1. Park 3/b.

©Minden jog fenntartva